

IKKE-LEGE MED BØRN

Du kan også igangsætte en række lege med børn – og aktiviteter med unge – som øger deres bevidsthed om hjernens viskelæder.

Pandelygte-legen (for de tre- til syvårige)

Et barn "er den" og får en pandelampe på hovedet. Lad os kalde ham for Sofus. De andre børn står i en rundkreds. En voksen guider: "Kig på Amalie." Sofus lyser på Amalie. "Kig på Emil." Sofus lyser på Emil. "Kig ikke på Laura"... Sofus lyser på Laura. "Kig ikke på Holger" ... Sofus lyser på Holger.

Denne leg er sjov og engagerende for børnene – og tankevækkende. Med deres egne øjne kan de se, at hjernen lystrer den konkrete kommando – og ikke det abstrakte ord "ikke". Som pædagog eller lærer kan man også filme legen, så børnene kan se deres egne reaktioner. Det er hjernens viskelæder – in action.

Selv efter noget træning, når børnene har øvet sig i at holde hovedet i ro ved ikke-sætninger, så ser man, at deres øjne bevæger sig alligevel. Hovedet er – måske – i ro. Men øjnene afslører hjernens aktivitet ... og kigger hyppigt efter Laura og Holger alligevel.

Ikke-købmanden (for de fem- til 10-årige)

Denne leg viser børn, hvor absurd det egentlig er ene og alene at tale i væk-fra-sprog. Et eller flere børn er "købmand", og kunden er (til en start, indtil børnene har fanget idéen) en voksen. Kunden træder ind i butikken og siger for eksempel: "I dag vil jeg virkelig ikke have tomater. Og heller ikke gulerødder, nej. Og jeg vil da slet ikke have bananer. Kan du hjælpe?" Den leg er dømt til latterudbrud, fordi den er så skør.

Alle får mulighed for – en ad gangen – at "købe ind" uden at sige, hvad de vil købe. Og I kan bagefter tale om, hvor meget det hjælper, når vi husker at sige, hvad vi gerne vil have, hvad vi ønsker, eller hvad vi egentlig har brug for.

Ikke-humor (for de fem- til 10-årige)

I denne leg er man konsekvent i "ikke-humor" og kommer konstant i tanke om alt det, man IKKE har lyst til at være med til at lege. Den, der er den, kommer først til allersidst i tanke om, hvad der egentlig kunne være skægt at lave.

Ikke-scenen (for de fem- til 10-årige)

Den her leg vækker megen latter. Børnene skal kende til hjernens viskelæder (at hjernen visker "ikke" ud, at den "ikke forstår ikke"). De er "på gulvet", og du er den:

- Jeg har sagt til jer, at I IKKE må **hoppe i sofaen** (hvorefter de begynder at hoppe i sofaen).
- HOLD NU OP med at **vifte med dit hår**.
- Hvor mange gange skal jeg sige til dig, at du IKKE skal **bide negle**?
- Du **prutter** IKKE nu!
- I må IKKE **hoppe på et ben**!
- STOP SÅ med at **råbe**!
- Jeg vil bede dig om at LADE VÆRE med at **række tunge**!
- Du **spiser** IKKE **slikket** endnu!

Ikke-scenen er sjovt for både den voksne og for barnet. Fordi den viser, hvor absurd "ikke-sprog" egentlig er. Vi minder igen og igen barnet om præcis den adfærd, vi ønsker mindre af – og IKKE andet. Dermed retter barnet sin opmærksomhed hen på netop den adfærd – og ingen anden – hvorfor vi får mere af den.

Ikke-rejsebureauet (for de syv- til 10-årige)

Man kan lege noget lignende med de lidt ældre børn – ikke-rejsebureauet – hvor kunden nævner alle de mange steder, han/hun IKKE vil hen – men ikke levner mange muligheder, for at ekspedienten reelt kan hjælpe. "Jeg vil ikke til Rom. Og heller ikke til London!" Legen kan også bruges til at træne hovedstæder/lande (eller foregå på engelsk).

Ikke-sprog i medier (for de 10-16-årige)

Eleverne får til opgave at lytte til en Radioavis eller læse en avis. De skal undervejs systematisk notere/understrege alle de gange, der kommunikeres i væk-fra-sprog – og finde alternative sætninger, som personen kunne have sagt/skrevet i stedet.